

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ch.T.N.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2016, č. j. MV-109432-5/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ve znění její opravy podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2016, č. j. MV-109432-5/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 6. 2016, č. j. OAM-12325-36/TP-2015, jímž byla podle § 75 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se v žalobě domáhal též toho, aby mu soud přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že účastníky správního řízení dle § 27 odst. 1 nebo 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) měly být též jeho manželka a dcera, neboť ty mohly být rozhodnutím správních orgánů bezpochyby přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech. I pokud by dcera a manželka žalobce nebyly účastníky správního řízení, rozhodnutí správních orgánů mají bezprostřední dopad do jejich soukromého a rodinného života, neboť žalobce je hlavou rodiny, která je bez jeho účasti a možnosti na území České republiky zůstat vystavena absolutně brutálnímu zásahu do jejího dalšího normálního fungování. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že správní orgán I. stupně naložil správně s jeho návrhy na provedení výsledku matky (žalobce měl na mysli zřejmě jeho manželku – pozn. soudu) a vyžádání zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí. Byl toho názoru, že pokud byla násobně překročena lhůta pro vydání rozhodnutí, nemohly být uvedené důkazy vyhodnoceny jako nadbytečné, neboť nemohlo dojít k zatížení správního orgánu I. stupně a k ohrožení rychlosti a hospodárnosti správního řízení nad běžný rámec takovýchto řízení.
3. Žalobce hodnotil jako nelogický a nepřezkoumatelný závěr žalovaného, že se jedná o řízení na žádost a je na žadateli, aby tento doložil všechny rozhodné skutečnosti, přičemž žalobce neměl žádné skutečnosti uvést a toliko navrhoval provedení důkazů. Tento závěr ovšem zcela nekoresponduje s vyjádřením žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu a rovněž s jeho odvolací námitkou, ve které poukazoval na to, že kromě zjištění dopadů do jeho rodinného a soukromého života (kdy za tímto účelem byl řádně vyslechnut), by mělo být postaveno najisto, zda toto rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života jeho dcery a manželky. V takovém případě žalobce asi jen stěží mohl interpretovat osobní postoj dcery a manželky. V tomto případě bylo na správních orgánech, aby navrhované důkazy provedly a potřebná zjištění postavily najisto.
4. Nepopíral, že s rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není spojena povinnost opustit území České republiky, na druhou stranu pokud žalovaný takto argumentuje, jedná se o značně alibistické tvrzení ve snaze zlehčit význam tohoto řízení pro žalobce. Uvedl, že jestliže zákonodárce upravil v § 70 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců [žalobce měl na mysli zřejmě § 75 odst. 2 písm. a) téhož zákona – pozn. soudu] možnost získání povolení k trvalému pobytu i takové osobě, která má v informačním systému členských států záznam (za předpokladu, že nevydáním rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu by bylo zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce), bylo by toto ustanovení za použití výkladu žalovaného obsoletní. Podle přesvědčení žalobce proto nelze odůvodňovat zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu s odkazem na záznam v informačním systému členských států tím, že cizinec nepřijde o svůj legální status na území České republiky, neboť takto by bylo možno argumentovat vždy. Upozornil, že v takovém případě by se tato argumentace mohla stát formulkou a takříkajíc obecným odůvodněním zamítnutí žádosti s odkazem na § 70 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců [žalobce měl na mysli zřejmě § 75 odst. 2 písm. a) téhož zákona – pozn. soudu] bez ohledu na zázemí cizince na území České republiky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný trval na zákonnosti a správnosti závěru rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jelikož žalobce v žalobních bodech uplatnil stejné námitky jako v odvolání, odkázal žalovaný na žalobou napadené rozhodnutí, v němž se dostatečně podrobně vyjádřil k odvolacím námitkám.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústní jednání

6. Při jednání soudu konaném dne 4. 9. 2019 právní zástupkyně žalobce zdůraznila, že nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřuje v neprovedení důkazů výsledkem manželky žalobce a v tom, že nebylo vyžádáno stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí; tyto důkazy měly prokázat dopad případného negativního rozhodnutí do rodinného a osobního života žalobce. Uvedla, že žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, proč nepřistoupil k provedení navrhovaných důkazů, v čemž spatřovala porušení § 68 správního řádu a § 3 téhož zákona s tím, že nebyl dostatečně zjištěn rozhodný skutkový stav. Dále konstatovala, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nepřiměřené, a poukázala na skutečnost, že v předchozím správním řízení žalovaný zrušil původní rozhodnutí prvoinstančního orgánu s tím, že se správní orgán I. stupně musí zabývat otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k dopadu do osobního a rodinného života žalobce, zejména musí poměřovat zájem na veřejném pořádku ve vztahu k dopadům rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce. Právní zástupkyně žalobce uvedla, že v následném řízení se sice správní orgán I. stupně obšírněji danou otázkou zabýval, ovšem neprovedl žádné další dokazování.
7. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k žalobě a na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce byl pachatelem závažné trestné činnosti na území sousedního státu, což v rámci správního řízení nikterak nerozporoval. Uvedl, že se správní orgány s důkazními návrhy vypořádaly zcela v souladu se zákonem. Uvedl, že v rámci správního řízení byl proveden výslech samotného žalobce, při kterém byly zjištěny veškeré rozhodné skutečnosti, a proto správní orgány dospěly k závěru, že výslech dalších osob v předmětné věci by byl nadbytečný. S ohledem na samotný důvod zamítnutí žádosti o trvalý pobyt, kterým byla právě trestná činnost žalobce, pak správní orgány shledaly svá rozhodnutí přiměřenými i ve vztahu k jejich zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Poukázal rovněž na skutečnost, že v rámci správního řízení nebyly namítány žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly závěr o přiměřenosti rozhodnutí zvrátit či zpochybnit.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností od 16. 9. 2005. Dne 20. 7. 2015 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu, v níž jako účel pobytu uvedl „*trvalý pobyt po pěti letech + rezidence*“. Ze správního spisu dále vyplynulo, že správní orgán I. stupně z cizineckého informačního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

systému dne 28. 8. 2015 zjistil, že žalobce je evidován v informačním systému smluvních států (dále jen „SIS“) jako nežádoucí cizinec. V opatření bylo k osobě žalobce uvedeno, že by mu měl být na vnější hranici odmítnut vstup na území, a pokud by byl zajištěn ve vnitrozemí, pak by měl být vyslechnut, a správní orgán by měl kontaktovat národní centrálu SIRENE a další správní orgány za účelem vyhoštění žalobce. Z výpisů z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky soud zjistil, že manželka i nezletilá dcera žalobce mají na území České republiky od roku 2013 povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně si dále opatřil překlad protokolárního záznamu a zkráceného vyhotovení rozsudku Zemského trestního soudu Vídeň ze dne 2. 7. 2010, sp. zn. 062S Hv 43/10m, z něhož soud zjistil, že žalobce byl odsouzen k 21 měsícům odnětí svobody, z toho k 7 měsícům odnětí svobody nepodmíněně a k 14 měsícům odnětí svobody podmíněně se zkušební dobou 3 roky, za to, že z České republiky dovezl do Rakouska marihuanu o hmotnosti 7 260 g obsahující minimálně 866 g čisté látky delta-9-THC. Z překladu rozhodnutí Ředitelství spolkové policie Vídeň ze dne 12. 5. 2011, č. j. III-1289081/FrB/11, bylo zjištěno, že žalobci byl uložen zákaz pobytu s časovým omezením na dobu 10 let. O žádosti žalobce rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 16. 11. 2015, č. j. OAM-1235-12/TP-2015, a to tak, že žádost žalobce zamítl. Toto rozhodnutí žalovaný svým rozhodnutím ze dne 17. 3. 2016 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

10. Následně správní orgán I. stupně dne 5. 5. 2016 žalobce vyslechl. Při výslechu žalobce vypověděl, že v České republice žije od roku 2005, v současné době bydlí v Kadani se svou manželkou a nezletilou dcerou. Uvedl, že pracuje v Kadani, dělá nehty. V České republice má dále strýce a bratrance a sestřenice, ve Vietnamu žije jeho otec a jeho sourozenci. Na výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí žalobce uvedl, že navrhuje výslech své dcery a manželky, neboť bez provedení těchto důkazů, které jsou nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, nelze ve věci vydat rozhodnutí. Poté správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 30. 6. 2016, kterým žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu zamítl. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
11. Na tomto místě soud předepisuje, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, podle níž závěr žalovaného, že se jedná o řízení na žádost a je na žadateli, aby tento doložil všechny rozhodné skutečnosti, přičemž žalobce neměl žádné skutečnosti uvést a toliko navrhoval provedení důkazů, je nepřezkoumatelný. Soud pro větší přehlednost dotčenou část odůvodnění rozhodnutí žalovaného cituje: *„Komise k tomu pro úplnost uvádí, že ve smyslu § 52 správního řádu není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán se přezkoumatelným způsobem vypořádal s návrhem odvolatele na provedení výslechu jeho manželky a s návrhem na vyžádání stanoviska OSPOD. Navíc se jedná o řízení na žádost a je na odvolateli jako účastníkovi řízení, aby sdělil všechny rozhodující skutečnosti. Odvolatel do vydání napadeného rozhodnutí, ani v rámci podaného odvolání, kromě napadení neprovedených důkazů, žádné okolnosti, které by měly být těmito důkazními prostředky potvrzeny, neuvedl.“* Soud považuje výše citovanou pasáž odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí za přezkoumatelnou, neboť v ní žalovaný srozumitelně vysvětlil, že jedním z důvodů, proč správní orgány nepřistoupily k provedení výslechu manželky žalobce a k vyžádání zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí, bylo též to, že žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nekonkretizoval, které konkrétní skutečnosti by měly být těmito důkazy prokázány. Námitka žalobce tedy není důvodná.

13. Soud dále uvádí, že v projednávané věci byla žádost žalobce o vydání trvalého pobytu zamítnuta dle § 75 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení *[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec je zařazen do informačního systému smluvních států za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Z daného ustanovení plyne, že pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je třeba, aby současně byly splněny dvě podmínky, a to zařazení cizince v SIS a přiměřenost tohoto rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. V projednávané věci byl žalobce rozsudkem Zemského trestního soudu Vídeň ze dne 2. 7. 2010, sp. zn. 062S Hv 43/10m, odsouzen za drogovou trestnou činnost k 21 měsícům odnětí svobody a z tohoto důvodu mu byl rozhodnutím Ředitelství spolkové policie Vídeň ze dne 12. 5. 2011, č. j. III-1289081/FrB/11, následně uložen zákaz pobytu s časovým omezením na dobu 10 let v Schengenském prostoru. Z těchto podkladů správní orgány zjistily, že žalobce je zařazen v SIS, a též náležitě ověřily důvodnost jeho zařazení v této evidenci. Je tedy zjevné, že v případě žalobce byla naplněna první podmínka obsažená v § 75 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce byl zařazen v SIS. Naplnění této podmínky přitom žalobce žádnými svými námitkami nezpochybňoval.
15. K námitce nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí, tedy, že žalovaný nesprávně posoudil míru, rozsah a závažnost možných důsledků rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud vyšel z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu, jenž se otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého života cizince oproti veřejnému zájmu na trestní zachovalosti osob, jimž stát umožní na jeho území trvale pobývat, podrobně zabýval. V rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 4 Azs 7/2017-36, www.nssoud.cz, na základě recentní judikatury dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu by mohlo, v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, nepřiměřeně zasáhnout do stěžovatelova soukromého a rodinného života jen za velmi specifických okolností.
16. Soud upozorňuje, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. O jiných možných pobytových stavech žalobce nebylo rozhodováno. Přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je z povahy věci mnohem méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu, neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, www.nssoud.cz). V

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám žalobce takové skutečnosti ani neoznačí (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 253/2016-30, www.nssoud.cz).

17. Dále lze poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34, www.nssoud.cz, v němž bylo konstatováno, že: „*Za intenzivní zásah do práva na soukromý a rodinný život cizince lze považovat skutečnost, kdy již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. Jako hlavní alternativa se tak jeví návrat stěžovatele do Vietnamské socialistické republiky s tím, že rodinní příslušníci budou stát před volbou pouhých návštěv se stěžovatelem či trvalejšího přemístění za stěžovatelem. [...] Stěžovatel se spolu s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu, jejímž objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečností takového kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako velmi vysokou. [...] Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany významný zásah do jeho soukromého a rodinného života považovat za nepřiměřený.*“ Soud má za to, že případ popsany v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je přílehlavý závěrům, jež učinil správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný. K otázce přiměřenosti soud dále vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: „... se poměřuje ‚něco k něčemu‘, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“
18. Spolu se žalobcem žije na území České republiky jeho manželka a nezletilá dcera, které zde pobývají na základě povolení k trvalému pobytu. Rodinné vazby měl správní orgán I. stupně za prokazané. Oproti tomu proti žalobci hovořila jeho trestní minulost spočívající ve spáchání závažné drogové kriminality, již se v minulosti dopustil, a tedy i veřejný zájem na tom, aby cizinci takto závažným způsobem porušující právní normy členského státu Evropské unie na území Evropské unie dále nepobývali. V této souvislosti soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: „*za případný zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život podle názoru Nejvyššího správního soudu lze považovat skutečnost, že ten již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. S ohledem na délku pobytu žalobce a jeho rodiny na území České republiky je též možné očekávat i narušení dalších sociálních vazeb. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení stěžovatele od jeho rodiny, tak možná varianta přesídlení stěžovatelovy rodiny do Vietnamské socialistické republiky proto představují intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. [209/1992 Sb.](#), dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94).*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Žalobce byl rozsudkem Zemského trestního soudu Vídeň ze dne 2. 7. 2010, sp. zn. 062S Hv 43/10m, pravomocně odsouzen za drogovou trestnou činnost k 21 měsícům odnětí svobody, z toho k 7 měsícům odnětí svobody nepodmíněně a k 14 měsícům odnětí svobody podmíněně se zkušební dobou 3 roky. Rozhodnutím Ředitelství spolkové policie Vídeň ze dne 12. 5. 2011, č. j. III-1289081/FrB/11, byl žalobci uložen zákaz pobytu na území Schengenského prostoru s časovým omezením na dobu 10 let. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze zásah do rodinného a soukromého života žalobce, jeho manželky a jeho nezletilé dcery způsobený výkonem rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu považovat za nepřiměřený. Soud dospěl k závěru, že do soukromého a rodinného života žalobce bude negativně zasaženo, avšak tento zásah shledal stejně jako správní orgány přiměřeným. Soud podotýká, že manželka žalobce a jeho dcery mají na území České republiky udělen trvalý pobyt, tudíž jejich oprávnění pobývat na území České republiky není nijak dotčeno. Rozhodnutím o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu neodchází ani ke zrušení současného pobytového statutu, na jehož základě žalobce žije na území České republiky, pouze mu nebylo uděleno nejvyšší pobytové oprávnění na území České republiky. Žalobce tedy může na území České republiky i nadále pobývat, a není tudíž ani na základě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu povinen opustit území České republiky. Je proto správný závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že v takovém případě je zájem na zamítnutí žádosti o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu nadřazen svou povahou zájmům soukromého a rodinného života žalobce.
20. Správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy České republiky a Evropské unie, nepřekročily svou pravomoc, dbaly o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání, zjistily řádně rozhodný skutkový stav, žalobce ve správním řízení náležitě poučily, daly mu prostor k vyjádření se k podkladům shromážděným k vydání rozhodnutí, v rozhodnutí rozvedly úvahy, kterými se řídily. Jak soud uvedl výše, žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů zamítl žalobci žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, jakož i z jakých podkladů a judikatury při své úvaze vycházel. Soud proto v otázce přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce nezjistil žalobcem namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí co do dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Vzhledem k výše uvedenému vyhodnotil soud námitku žalobce jako nedůvodnou.
21. K dalším námitkám soud uvádí, že se nemohl zabývat námitkou, že účastníky správního řízení měly být též jeho manželka a nezletilá dcera. Taková námitka je totiž nepřipustná, neboť žalobce není k takové námitce aktivně legitimován (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, www.nssoud.cz). Pokud měly manželka a dcera za to, že s nimi mělo být nakládáno v řízení před správním orgánem jako s účastnicemi řízení, mohly proti rozhodnutí žalovaného podat žalobu buď samy, nebo prostřednictvím svých zástupců (v případě dcery žalobce i zákonných zástupců).
22. Soud se dále zabýval námitkou nezákonnosti spočívající v tom, že správní orgány neprovedly dokazování výpovědí manželky žalobce a zprávou orgánu sociálně právní ochrany dětí. Soud souhlasí se správními orgány v tom, že provedení těchto důkazů nebylo pro zjištění skutkového stavu potřebného pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nezbytné. Žalobce by si měl v této souvislosti uvědomit, že správní orgány nijak nezpochybily fakt, že žalobce sdílí domácnost se svou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

manželkou a dcerou a že jejich vazby jsou pevné. Správní orgány též vycházely ze žalobcem doložených dokladů týkajících se jeho výdělkových poměrů. Rodinné vazby a majetkové a finanční poměry žalobce a jeho rodiny tudíž měly správní orgány za prokázané. Soud považuje též za důležité, že žalobce nespecifikoval žádnou konkrétní okolnost, kterou by správní orgány nehodnotily. Soud by považoval za potřebné provést dokazování výsledkem manželky žalobce a zprávou orgánu sociálně právní ochrany dětí v případě, pokud by správní orgány konstatovaly, že žalobce se svou manželkou nežije nebo se nestará o svou dceru. Nic takového ovšem správní orgány netvrdily. Soud proto shrnuje, že stejně jako správní orgán I. stupně a žalovaný shledal, že žalobcem navržené dokazování výpovědí jeho manželky a zprávou orgánu sociálně právní ochrany dětí byly pro zjištění stavu věci potřebného pro rozhodnutí nadbytečné. Soud dále doplňuje, že závěr správních orgánů o nadbytečnosti těchto důkazů nijak nesouvisí s délkou správního řízení, jak se snaží dovozovat žalobce v žalobě, ale pouze s hodnocením jejich potřeby pro řádné zjištění skutkového stavu. I přesto, že doba vedení správního řízení v této věci překročila zákonem předvídanou délku, nic to nemění na oprávnění správních orgánů posoudit nutnost provedení důkazů z hlediska potřebného zjištění stavu věci (srov. § 52 větu druhou správního řádu). Uvedené námitky jsou tedy nedůvodné.

23. Za zcela neopodstatněnou soud považuje námitku žalobce týkající se toho, že by správní orgány mohly vždy argumentovat tím, že se zamítnutím žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců není spojena povinnost opustit území České republiky a že z tohoto hlediska by se toto ustanovení stalo obsoletním. Žalovaný totiž žádný takový argument v žalobou napadeném rozhodnutí neformuloval. Soud k této námitce opakovaně zdůrazňuje, že zamítnutím žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu není nijak dotčeno právo žalobce pobývat na území České republiky na základě jeho dosavadního pobytového oprávnění. Žalobce by si měl též uvědomit, že v řízení o neudělení povolení k pobytu jde z povahy věci o mnohem méně intenzivní zásah do práv cizince než v případě rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Pokud pak správní orgány konstatují, že zamítnutím žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu není spojena povinnost opustit území České republiky, nelze v tom spatřovat jakýkoli alibismus, zlehčování situace cizinců či obsoletnost § 75 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ale jeden z předpokladů odlišujících řízení o neudělení pobytu od řízení o zrušení pobytu. Soud dále akcentuje, že správní orgány jsou při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života povinny posuzovat okolnosti, které jsou příkladmo obsaženy v § 174a zákona o pobytu cizinců. Svou argumentaci o nepřiměřenosti zásahů do soukromého života tedy nemohou založit pouze na tom, že s řízením o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu není spojena povinnost vycestovat z území České republiky, jak se pravděpodobně snaží dovozovat žalobce v žalobě.
24. Soud pro úplnost uvádí, že nepřehlédl, že žalovaný ve výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí chybně uvedl, že přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 11. 2015, č. j. OAM-1235-12/TP-2015. V daném případě však jde o zjevnou chybu v psaní, neboť samotný výrok žalobou napadeného rozhodnutí již správně uvádí, že se potvrzuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 6. 2016, č. j. OAM-12325-36/TP-2015. Fakt, že jde o chybu v psaní, je zjevný rovněž z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v odstavci 1 na straně 2 rozhodnutí žalovaného je zdůrazněno, že žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 11. 2015, č. j. OAM-1235-12/TP-2015, zrušil a věc vrátil k novému projednání z důvodu nedostatečného podkladu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedené pochybení žalovaného, které žalobce ani v žalobě nenamítal, tedy nemělo žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

25. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal v mezích uplatněných žalobních bodů zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval. Proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. září 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.